

LUTKOVNO GLEDALIŠČE MARIBOR

Nazaj k - magični - osnovi

Tok tok tok (Le naprej, poezija!), režija Mateja Bizjak Petit, Lutkovno gledališče Maribor, ogled predpremiere v Sodnem stolpu 25. oktobra

Petra Vidali

Ko vidiš, kako se vseh senzacij in nenehne pozornosti javeni majhni otroci - plus še družbeno privilegirani otroci, kar malčki, ki jih kulturno ozaveščeni starši oziroma stari starši pripeljejo na premiero ali predpremiero, brez dvoma so - razveselijo navadnih mehurčkov, veš, da je koncept pravi. Da je treba nazaj k osnovi. K osnovnim barvam, oblikam, k zvoku, gibu. K eni osebi, ki izgovarja, skoraj poje besede, ki izgovorjeno demonstrira z znakovnim jezikom, ki se giblje po ritmu besed, pomenov zvokov in glasbe - to pa prav tako v živo ustvarja druga oseba.

Igralka **Barbara Jamšek** in kitarist ter zvokovni mojster **Urban Kolarič** "v objemajočem zvočnem prostoru ponujata živahno in stimulatívno gledališko doživetje skozi prizmo igre", so predstavo, ki je koprodukcija s Centre de Créations pour l'Enfance - Maison de la poésie in Festival Mondial des Théâtres de Marionnettes in je namenjena otrokom, starim vsaj leto in pol, pospremili v **Lutkovnem gledališču Maribor**.

Polurna predstava je trodelna, struktura se uravnava po treh pesmih. "Prva pesem V tvojih očeh avtorice **Dorothée Volut** jih popelje v deželo široko odprtih vesolij, tistih, ki se nas dotikajo od

blizu, in tistih čarobno neskončnih, ki si jih je vizualno zamislila **Lucie Félix**. Druga pesem Sonce je potrkalo na moja vrata avtorja **Pierra Solettija** jih zaziba v lepoto sveta, ki jo zaznamo skozi žarke iskrive radosti, ki jih je narisala **Raphaële Enjary**. Tretja pesem Pesem ti raste pod kožo avtorice **Fabienne Swiatly** pa jih povabi v samo srce poezije z odkrivanjem povsem novih obzorij s pomočjo objektov iz tekstila **Myriam Colin**."

Kot je razvidno že iz deskripcije v gledališkem lističu, izhodiščna poezija niso ravno Mehurčki. Čeprav, če dobro premislimo, tudi "Sonce, zemlja, mesec vrte se brez kolesec, letijo brez peresec, v nebo se točijo, na vejo skočijo, brez poka počijo" - ni ravno enostavna poezija, ne? Domnevamo, da ustvarjalci predstave Tok tok tok z režiserko **Matejo Bizjak Petit** na čelu izhajajo iz predpostavke, da so majhni otroci, preden usvojijo praktično sporazumevalno govorico, še nedeterminirani in odprti za magijo besed. Z odrasle perspektive je na primer nepredstavljivo, da bi otrok razumel verz "V tvojih očeh vidim široko razprto pokrajino" ali "Pesem ti raste pod kožo", vendar, kot zapisano, glagol razumeti tukaj najbrž ni najustreznejša izbira.

Kako torej lahko ugotovimo, ali so bile izbire ustrezne? Iz odzivov otrok? Te so najbolj pritegnile vizualne rešitve, žarki, mehurčki, mreža, in seveda neposreden stik z igralko. Toda umetnostna kritika naj ne bi manifestirala odzivnosti publike sploh, temveč odzivnost podpisanega kritika. Torej: Tok tok tok kljub maksimalnemu naporu igralko in dobrim posameznim elementom ni zelo sugestivna uprizoritev. Zdi se, da ostaja fragmentarna in da predpostavljena magija ne zaživi zares.

Na koncu pa vendarle: večina otrok (ki so sicer bili nekoliko starejši) je zdržala do konca in med predstavo ne le ni (po)divjala, ampak se je morda celo umirila. To pa sploh ni tako malo.

Barbara Jamšek v predstavi Tok tok tok

Foto: LGM

